

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΩΣ
PIETER VERLOREN VAN THEMMAAT
ΠΟΥ ΑΝΕΠΤΥΧΘΗΣΑΝ ΣΤΙΣ 28 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1982¹

*Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,*

1. Εισαγωγή

Ἡ Ἐπιτροπή ζητεῖ ἀπὸ τὸ Δικαστήριον νὰ ἀναγνωρίσει ὅτι ἡ Ἰταλικὴ Δημοκρατία δὲν ἐτήρησε ὑποχρέωση τὴν ὁποία ὑπέχει ἐκ τῆς συνθήκης, διότι δὲν ἔλαβε ἐμπροσθέντως τὰ ἀναγκαῖα μέτρα γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ τῆς ὁδηγίας 75/129 τοῦ Συμβουλίου «περὶ προσεγγίσεως τῶν νομοθεσιῶν τῶν Κρατῶν μελῶν πού ἀφοροῦν τὶς ὁμαδικὲς ἀπολύσεις».

2. Ἐξέλιξις καὶ ἀντικείμενο τῆς διαδικασίας

Κατὰ τὴν παρούσα διαδικασία, ἡ ἰταλικὴ κυβέρνησις ὑποστηρίζει ἰδίως, πρὸς ὑπεράσπισή της, ὅτι δὲν ἦταν ἀναγκαῖο νὰ λάβει ὁποιοδήποτε ἐκτελεστικὸ κανονιστικὸ μέτρο, δεδομένου ὅτι ἐπὶ τοῦ θέματος οἱ στόχοι τῆς ὁδηγίας ἐκτός ὀρισμένων ἐλαχίστων κενῶν, εἶχαν ἤδη ἐπιτευχθεῖ χάρις σὲ ἓνα σύνολο τριῶν νόμων καὶ ἓνα ὀρισμένο ἀριθμὸ συλλογικῶν συμβάσεων. Τὸ γεγονός πάντως ὅτι ἡ ἰταλικὴ κυβέρνησις ὑπέβαλε στὸ Κοινοβούλιον ἓνα νομοσχέδιον γιὰ τὴν ἐκτέλεση τῆς ὁδηγίας δὲν σημαίνει, κατὰ τὴν ἀποψή της, ὅτι χωρὶς τὸ νομοσχέδιον αὐτὸ ἡ ὁδηγία θὰ παρέμενε ἀνεφάρμοστη. Τὸ νομοσχέδιον, πράγματι, ἀποβλέπει ἀπλῶς εἰς τὴν συστηματικὴν ρύθμισιν τοῦ θέματος. Ἡ ἰταλικὴ κυβέρνησις προ-

σάπτει εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν ὅτι καταλήγει εἰς τὸ ἐσφαλμένον συμπέρασμα ὅτι ἡ Ἰταλία, ἐφ' ὅσον τὸ νομοσχέδιον δὲν ἐψηφίσθη ἀκόμη, δὲν ἐξεπλήρωσε τὶς ὑποχρεώσεις, τὶς ὁποῖες ὑπέχει ἐκ τῆς συνθήκης. Κατὰ τὴν ἀποψή της, ἡ Ἐπιτροπὴ ἐκκινεῖ ἀπὸ μίαν τυπολατρικὴν ἀντίληψιν, κατὰ τὴν ὁποία μίαν ὁδηγίαν δύνανται νὰ ἐφαρμοσθῶν μόνον διὰ τῆς λήψεως ἐκτελεστικῶν μέτρων, ἀνεξαρτήτως τοῦ ζητήματος ἐάν οἱ νομικοὶ κανόνες ἐνὸς Κράτους μέλουσιν εἶναι ἤδη συμφωνοὶ πρὸς τὴν ὁδηγίαν. Προσάπτει εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν ὅτι συνήγαγε ἀπλῶς ἀπὸ τὴν καθυστέρησιν κατὰ τὴν λήψιν τῶν μέτρων ἐφαρμογῆς ὅτι ἡ Ἰταλικὴ Δημοκρατία δὲν εἶχε ἐκπληρώσει τὶς ὑποχρεώσεις, τὶς ὁποῖες τῆς ἐπέβαλε ἡ ὁδηγία, χωρὶς νὰ ἐξετάσῃ ἐάν οἱ ἐπιδιωκόμενοι ἀπὸ τὴν ὁδηγίαν στόχοι εἶχαν ἤδη ἐπιτευχθεῖ εἰς τὴν ἰταλικὴν ἔννομον τάξιν. Ἐφ' ὅσον ὑφίσταται αὐτὴ ἡ ἀντιδικία, θεωρῶ ὅτι εἶναι ὀρθὸ νὰ ἐξετασθοῦν κατ' ἀρχάς ἡ ἐξέλιξις τῆς διαδικασίας καὶ τὸ ἀντικείμενον τῆς προσφυγῆς. Ὡς πρὸς τὴν ἐξέλιξιν τῆς διαδικασίας δάναμαι νὰ παραπέμψω εἰς τὴν ἐκθεσιν γιὰ τὴν ἐπ' ἀκροατηρίου συζήτησιν.

Ἀπὸ τὴν αἰτιολογημένη γνώμην πού ἡ Ἐπιτροπὴ ἀπηύθυνε τὴν 23ην Ὀκτωβρίου 1979 πρὸς τὴν ἰταλικὴν κυβέρνησιν συνάγεται κατ' ἀρχάς, ἀπὸ τὸ σημεῖον III, ὅτι ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ ἰταλικὴ κυβέρνησις μέχρι τῆς ἡμερομηνίας ἐκείνης δὲν τῆς εἶχε κοινοποιήσει ποιά μέτρα εἶχαν ληφθεῖ, ἡ Ἐπιτροπὴ συνεπέρανε ὅτι δὲν εἶχε ληφθεῖ κανένα μέτρο. Ἔτσι, ἡ Ἐπιτροπὴ ἀναφέρει εἰς τὸ σημεῖον IV, ὅτι, εἰς τὴν ἐνεστώτα κατάστασιν, ἐλλεῖπει εἰς τὴν ἰταλικὴν ἔννομον τάξιν μίαν εἰδικὴν κανονιστικὴν ρύθμισιν ἐπὶ τῶν ὁμαδικῶν ἀπολύσεων. Ἐπὶ πλέον παρατηρεῖ ὅτι, ὅσον ἀφορᾷ τὸν διοικητικὸν τομέα, ὑφίσταται μίαν συλλογικὴν σύμβασιν τῆς 5ης Μαΐου 1965 πού προβλέπει μίαν δια-

¹ — Μετάφραση ἀπὸ τὰ ὀλλανδικά.

δικασία διαβουλεύσεων με τους εκπροσώπους των εργαζομένων, και ότι μία παρόμοια συμφωνία ισχύει επίσης για τόν τομέα των μεταφορών. Δεν υφίσταται πάντως γενική υποχρέωση ενημερώσεως των δημοσίων αρχών, ισχύουσα και για άλλους τομείς εκτός της διομηχανίας και των μεταφορών. Σχετικώς, η Έπιτροπή αναφέρεται στον νόμο 675 του 1977, και ειδικότερα στο άρθρο 25, πού αν και προβλέπει την υποχρέωση ενημερώσεως των δημοσίων αρχών, δεν ανταποκρίνεται εν τούτοις στις απαιτήσεις της οδηγίας, καθ' όσον οι ανωτέρω αρχές δεν υποχρεούνται να παρέμβουν ως μεσολαθητές προς αναζήτηση δυνατών λύσεων, αλλά δύνανται να τό πράξουν μόνον κατόπιν αίτησεως των μερών. Βάσει των διαπιστώσεων αυτών, καταλήγει τέλος στο συμπέρασμα ότι ή ιταλική κανονιστική ρύθμιση δεν είναι σύμφωνη προς την οδηγία και ως τούτου ή 'Ιταλική Δημοκρατία δεν εξέπληρωσε τίς υποχρεώσεις της.

'Αλλά ούτε από τά ακόλουθως υποβληθέντα στο Δικαστήριο υπομνήματα συνάγεται ότι ή Έπιτροπή κατέληξε στο συμπέρασμα αυτό κατά διαφορετικό τρόπο. 'Αναφέρομαι ειδικότερα στην απάντηση της Έπιτροπής στο συμπληρωματικό ερώτημα πού έθεσε τό Δικαστήριο, στην όποια, παραθέτοντας όρισμένες περαιτέρω λεπτομέρειες, επιβεβαιώνει τό συμπέρασμά της. Κατά την συνεδρίαση, ό εκπρόσωπος της Έπιτροπής εδήλωσε επί πλέον, απαντώντας σε ερώτηση του Δικαστηρίου, ότι ή Έπιτροπή αντιπαραέβαλε αρκετά επιτυχώς τούς ισχύοντες στην 'Ιταλία κανόνες προς τίς υποχρεώσεις εκ της οδηγίας. "Αν είχε θεωρήσει ότι οι κανόνες αυτοί ήταν σύμφωνοι προς τίς υποχρεώσεις δεν θά είχε προσφύγει στο Δικαστήριο. Κατά τόν τρόπο αυτό ή Έπιτροπή έδέχθη ότι δεν είναι άφ' έαυτών αναγκαία μέτρα εκτελέσεως για την συμμόρφωση προς μία οδηγία. Σέ γενικές γραμμές συμφωνώ προς αυτή την άποψη. Τό τελικό άρθρο των οδηγίων όρίζει κατά κανόνα ότι τά Κράτη μέλη όφείλουν να λάβουν εντός όρισμένης προθεσμίας τά νομοθετικά και διοικητικά

μέτρα πού συνεπάγεται ή εφαρμογή των οδηγίων. Σέ περίπτωση πού ή έθνική νομοθεσία είναι ήδη σύμφωνη προς την οδηγία, δεν δύνανται πλέον να θεωρηθούν αναγκαία, επίσης κατά την άποψή μου, περαιτέρω μέτρα. 'Επ' αυτού παρατηρώ πάντως ότι οι απαιτήσεις της οδηγίας πρέπει να τηρούνται κατά τρόπο μή επιτρέποντα άμφιβολίες δεδομένου ότι άλλως δεν θά επιτυγχάνετο στίς διαφορετικές έννομες τάξεις τό όμοιόμορφο αποτέλεσμα πού επιδιώκει ή οδηγία· τά Κράτη μέλη δύνανται να καθορίσουν σχετικώς μόνον τόν τύπο και τά μέσα εφαρμογής.

'Εν πάση περιπτώσει, εκ των ανωτέρω συνάγεται ότι ή Έπιτροπή προσέφυγε ένώπιον του Δικαστηρίου επειδή κατά την άποψη της ή 'Ιταλική Δημοκρατία δεν έλαβε έγκαιρως τά αναγκαία μέτρα για την εφαρμογή της οδηγίας, έφ' όσον ό ίταλικός νόμος δεν ανταπεκρίνετο προς τά όριζόμενα από την οδηγία.

3. Τό περιεχόμενο της οδηγίας

Γιά να δυνθούμε να κρίνουμε με μεγαλύτερη γνώση των πραγμάτων την προσφυγή της Έπιτροπής, πρέπει να εξετάσουμε τό περιεχόμενο της εν λόγω οδηγίας και τίς υποχρεώσεις πού περιέχει. Πρέπει κατά πρώτο να τονισθεί ότι ή οδηγία εξέδόθη την 17η Φεβρουαρίου 1975 και ότι ή προθεσμία για την εφαρμογή της, κατά τό άρθρο 6 παράγραφος 1, έξπνευσε εν τώ μεταξύ την 19η Φεβρουαρίου 1977, ήτοι πρό πέντε ετών.

'Η οδηγία βασίζεται ιδίως στο άρθρο 100 της συνθήκης ΕΟΚ. Στην πρώτη αιτιολογική σκέψη της όρίζεται ότι «έπιβάλλεται ή ένίσχυση της προστασίας των εργαζομένων σε περίπτωση όμαδικών άπολύσεων». Στίς επόμενες αιτιολογικές σκέψεις αναφέρεται

μεταξύ άλλων ότι οι διαφορές μεταξύ των ισχυόντων στα Κράτη μέλη κανόνων «δύ-
νανται να έχουν άμεση επίπτωση στην λει-
τουργία της κοινής αγοράς».

Ἡ οδηγία ἀποτελεῖται ἀπὸ τέσσερα τμή-
ματα, ἴτοι:

- τμήμα I: ὁρισμοὶ καὶ πεδίο ἐφαρμογῆς
(ἄρθρο 1)·
- τμήμα II: διαδικασία διαβουλεύσεων
(ἄρθρο 2)·
- τμήμα III: διαδικασία τῆς ὁμαδικῆς
ἀπολύσεως (ἄρθρα 3 καὶ 4)·
- τμήμα IV: τελικὲς διατάξεις.

Στὸ ἄρθρο 1 δίδεται ἀκριβὴς ὁρισμὸς τῆς
ἐννοίας τῆς ὁμαδικῆς ἀπολύσεως, ἴτοι τῆς
ἀπολύσεως πού πραγματοποιεῖται ἀπὸ τὸν
ἐργοδότη γιὰ ἓνα ἢ περισσότερους λόγους
πού δὲν ἔχουν σχέση μὲ τὸ πρόσωπο τῶν
ἐργαζομένων, ἐφ' ὅσον πρόκειται γιὰ ἓνα
ὁρισμένο ἀριθμὸ ἐργαζομένων ἐντὸς ὁρι-
σμένης περιόδου. Τὸ ἄρθρο ἀναφέρει σχε-
τικῶς δύο δυνατὸτες ἐπιλογῆς τῶν
Κρατῶν μελῶν ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἀριθμὸ
τῶν ἀπολύσεων. Ἐν συνεχείᾳ, προβλέπει
στὴν παράγραφο 2 τέσσερις περιπτώσεις
στὶς ὁποῖες ἡ οδηγία δὲν ἐφαρμόζεται. Τὸ
ἄρθρο 2 ὀρίζει ὅτι ὁ ἐργοδότης ὑποχρε-
οῦται νὰ προβεῖ σὲ διαβουλεύσεις μὲ τοὺς
ἐκπροσώπους τῶν ἐργαζομένων προκει-
μένου νὰ καταλήξουν σὲ συμφωνία ὅταν
προτίθεται νὰ προβεῖ σὲ ὁμαδικὲς ἀπολύ-
σεις. Θέτει συνεπῶς τὸ ἐλάχιστο τῶν
ἀπαιτήσεων ὡς πρὸς τὴς διαβουλεύσεις
αὐτές. Τὰ ἄρθρα 3 καὶ 4 ὀρίζουν μεταξύ
ἄλλων ὅτι ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται νὰ
κοινοποιεῖ ἐγγράφως στὴν ἀρμοδία δη-
μοσία ἀρχὴ κάθε σχεδιαζόμενη ὁμαδικὴ
ἀπόλυση. Ἡ ἀπόλυση δύναται νὰ ἰσχύει
μόνον μετὰ τὴν παρέλευση ὁρισμένης
περιόδου ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως. Κατὰ τὴν
διάρκεια τῆς περιόδου αὐτῆς ἡ δημοσία
ἀρχὴ ὀφείλει νὰ ἀναζητήσῃ λύση.

Τέλος, τὰ τελικὰ ἄρθρα (ἄρθρα 5 ἕως καὶ
8), ἐκτὸς ἀπὸ τὶς διαδικαστικὲς ὑποχρεώ-
σεις, ὅπως τῆς ἐνημερώσεως πού ἐπιβάλ-
λεται στὴν προκειμένη περίπτωση, καὶ
ἐκτὸς τοῦ συνηθιζομένου καθορισμοῦ τῆς
προθεσμίας γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ τῆς οδηγίας,
περιλαμβάνουν μία διάταξη στὸ ἄρθρο 5
πού παρέχει στὰ Κράτη μέλη τὴν εὐχέρεια
νὰ θεσπίζουν διατάξεις περισσότερο εὐ-
νοϊκὲς γιὰ τοὺς ἐργαζομένους.

Τέλος, τὸ περιεχόμενο τῆς οδηγίας δύναται
νὰ συνοψισθεῖ ὡς ἑξῆς:

- κατ' ἀρχάς, ὀρίζεται λεπτομερῶς ἡ
ἐννοια τῆς ὁμαδικῆς ἀπολύσεως καὶ
καθορίζεται ἀρνητικῶς τὸ πεδίο ἐφαρ-
μογῆς τῆς οδηγίας μὲ τὴν ἀναφορὰ τῶν
τεσσάρων περιπτώσεων, στὶς ὁποῖες ἡ
οδηγία δὲν εὐρίσκει ἐφαρμογὴ·
- ἐν συνεχείᾳ, προβλέπεται ἡ διπλὴ ὑπο-
χρέωση τοῦ ἐργοδότη, ὅταν προτίθεται
νὰ προβεῖ σὲ ὁμαδικὴ ἀπόλυση, νὰ
ἔρχεται σὲ διαβουλεύσεις μὲ τοὺς
ἐκπροσώπους τῶν ἐργαζομένων καὶ νὰ
ἐνημερώνει τὶς δημοσῖες ἀρχές.

4. Ἡ ἄμυνα τῆς ἰταλικῆς κυβερνή- σεως

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἄμυνα τῆς ἰταλικῆς
κυβερνήσεως, παραπέμπω κυρίως στὶς
γραφτὲς παρατηρήσεις τῆς ἐπὶ τῆς αἰτιο-
λογημένης γνώμης. Κατὰ τὴν προφορικὴ
διαδικασία, ἡ ἰταλικὴ κυβέρνησις ἀνεφέρθη
ἰδίως στοὺς ἐκεῖ ἐκτιθεμένους ἰσχυρισμούς.

Θεωρῶ ἀποφασιστικὸ στὴν παρούσα διαδι-
κασία νὰ καθορισθεῖ ἐν πρώτοις κατὰ ποῖο
μέτρο ὑφίσταται στὴν ἰταλικὴ ἐννομη τάξη
ἡ ἐννοια τῆς ὁμαδικῆς ἀπολύσεως, συμπερι-
λαμβανομένου καὶ τοῦ πεδίου ἐφαρμογῆς
τῆς, ὑπὸ τὴν ἐννοια τῆς οδηγίας.

Στὴν ἄμυνά τῆς, ἡ ἰταλικὴ κυβέρνησις ἀνα-
φέρεται στὸν νόμο 604 τῆς 15ης Ἰουλίου
1966, ἐπιγραφόμενον «Norme sui licenzia-

menti individuali» («κανόνες επί των ατομικών απολύσεων»). Σχετικώς αναφέρει ότι το Corte di Cassazione (Ακυρωτικό) έδωσε μία έρμηνεία της έννοιας της ομαδικής απόλυσης, καθ' όσον το άρθρο 11 αποκλείει ρητώς την ομαδική απόλυση από το πεδίο εφαρμογής του νόμου. Τό 'Ακυρωτικό έδωσε έν προκειμένω μία έρμηνεία της έννοιας αυτής που είναι σύμφωνη προς εκείνη που γίνεται δεκτή επί του θέματος στις συλλογικές συμβάσεις. Κατά συνέπεια, όρισμένες μορφές ομαδικής απόλυσης που δύνανται να υπαχθούν στο άρθρο 3 του νόμου, δέν αποκλείονται της εφαρμογής του νόμου. Επί πλέον, ή προστασία των εργαζομένων είναι αποτελεσματικότερη από την προβλεπόμενη στην οδηγία, καθ' όσον αυτή ή κατηγορία απολύσεων αντιμετωπίζεται όπως οι ατομικές απολύσεις. Κατά τά λοιπά, ή ίδια ή Ιταλική κυβέρνηση όμιλει περί «une catégorie déterminée de licenciements . . .» («μιάς όρισμένης κατηγορίας απολύσεων . . .»), στην σελίδα 4, δεύτερη παράγραφο των γραπτών παρατηρήσεων της επί της αιτιολογημένης γνώμης.

'Από τά άνωτέρω συνάγεται, κατά την άποψη μου, αναμφιδόλως ότι ή Ιταλική έννομη τάξη δέν γνωρίζει την έννοια της ομαδικής απόλυσης, όπως όρίζεται στην οδηγία. Στην καλλίτερη των περιπτώσεων δύναται, κατά την γνώμη μου, να λεχθεί ότι γνωρίζει αυτή την έννοια μόνον υπό άρνητική μορφή, έφ' όσον τό 'Ακυρωτικό την όρίζει προφανώς κατά τρόπο ώστε να την αποκλείσει από τό πεδίο εφαρμογής του νόμου.

'Η Ιταλική κυβέρνηση δέν προέβαλε κανένα άλλο μέσο για να πείσει τό Δικαστήριο ότι ή έννοια της ομαδικής απόλυσης ύφίσταται πράγματι στην Ιταλική έννομη τάξη.

'Η άξιοσημείωτη σπουδαιότης της είσοδής στην έννομη τάξη του όρου «ομαδική από-

λυση», όπως αυτός έννοείται στην οδηγία, άπορρεί από τό γεγονός ότι άμφότερες οι υποχρεώσεις που ή οδηγία επιβάλλει, ήτοι ή διαδικασία διαβουλεύσεων μέ τούς εκπροσώπους των εργαζομένων και ή διαδικασία ενημερώσεως των δημοσίων άρχων, αναφαίνονται μόνον όταν πρόκειται για ομαδική απόλυση. Προσθέτω επί πλέον, ότι οι συλλογικές συμβάσεις στις όποιες αναφέρεται ή 'Ιταλία, δέν ισχύουν καθ' αρχάς για όλους τούς εργοδότες τούς όποιους άφορά ή οδηγία, ούτε περιλαμβάνουν όλες τίς υποχρεώσεις που επιβάλλει 'άφ' έτέρου, λαμβανομένου υπ' όψη του άρθρου 100 της συνθήκης ΕΟΚ και του άρθρου 6 της οδηγίας, οι ως άνω συμβάσεις δέν θά ήδύναντο έπίσης να θεωρηθούν ως «μέσα» υπό την έννοια του άρθρου 189 της συνθήκης, ούτε ως «νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις» υπό την έννοια του άρθρου 6 της οδηγίας.

Κατά την άποψη μου, για τούς άνωτέρω λόγους θά έπρεπε ήδη να περιττεύει κάθε περαιτέρω εξέταση των δύο άλλων νόμων που άνέφερε ή Ιταλική κυβέρνηση για να τονίσει ότι στην πραγματικότητα οι εκπρόσωποι των εργαζομένων και οι δημόσιες αρχές ενημερώνονται καταλλήλως από τούς εργοδότες περί των σχεδιαζομένων απολύσεων. 'Η κυβέρνηση αναφέρει σχετικώς τον νόμο 164 της 20ής Μαΐου 1974 (pronvedimenti per la garanzia del salario — μέτρα περί της έγγυθσεως των μισθών), ό όποιος σέ όρισμένες περιπτώσεις επιβάλλει συμπλήρωση του μισθού, και τον νόμο 675 της 12ης Αύγουστου 1977, ό όποιος περιλαμβάνει, μεταξύ άλλων, μέτρα περί του συντονισμού της διομηχανικής πολιτικής και της αναδιαρθρώσεως. Πάντως, ή Ιταλική κυβέρνηση δεικνύει ήδη όρισμένους δισταγμούς όσον άφορά την δεσμευτική φύση των διαδικασιών αυτών, έφ' όσον γράφει ότι ή ύπουργική μεσολάβηση έχει τόσο υποχρεωτικό όσο και προαιρετικό χαρακτήρα. Επί πλέον, ύφίσταται και ένας άλλος λόγος που οδηγεί στην διαπίστωση ότι ή οδηγία δέν εφηρμόσθη. 'Η Ιταλική κυβέρνηση ύπογραμμίζει πράγματι, ότι σέ

μή βιομηχανικούς τομείς, μεταξύ άλλων, στην γεωργία και στο εμπόριο, υφίστανται εν μέρει κενά εν σχέσει προς το σύστημα που θεσπίζει η οδηγία. Αυτό έρχεται σε αντίθεση προς τις σαφείς διατάξεις της οδηγίας όσον αφορά το πεδίο εφαρμογής της, έφ' όσον οι ως άνω τομείς δέν περιλαμβάνονται στίς εξαιρέσεις που αναφέρονται στο άρθρο 1.

5. Συμπέρασμα

Άπό όσα εξετάθησαν ανωτέρω συνάγεται, κατά την άποψη μου, τό ακόλουθο συμπέρασμα: στήν Ιταλική έννομη τάξη δέν υφίσταται η έννοια της ομαδικής απολύσεως όπως ορίζεται στήν οδηγία· επί πλέον, οι νόμοι, οι όποιοι επιβάλλουν μία όρισμένη υποχρέωση ενημερώσεως και διαβουλεύσεων, δέν εφαρμόζονται πλήρως σέ όλους τούς οικονομικούς τομείς, όπως ορίζεται άπό την οδηγία· τέλος, η ύπουργική μεσολάβηση δέν παρουσιάζει άποκλειστικώς υποχρεωτικό χαρακτήρα.

Άπό την παγία νομολογία του Δικαστηρίου συνάγεται ότι οι υποχρεώσεις που επιβάλλονται άπό τίς οδηγίες πρέπει νά εκπληρώνονται έπακριδώς. Η ίδια η έν λόγω οδηγία αναφέρει ότι οι διαφορές μεταξύ των διατάξεων που ισχύουν στά Κράτη μέλη δύνανται νά έχουν άμεση επίπτωση στήν λειτουργία της κοινής αγοράς.

Κατά τό άρθρο 189 της συνθήκης ΕΟΚ, τά επιδιωκόμενα άποτελέσματα είναι δεσμευτικά για τά Κράτη μέλη. Έξαρτάται άπό τό περιεχόμενο της οδηγίας ποιά άποτελέσματα πρέπει νά επιτευχθούν.

Η έν λόγω οδηγία άποσκοπει έν πάση περιπτώσει στήν εφαρμογή, έντός της έννομου τάξεως των Κρατών μελών, μίας άκριβούς έννοιας της ομαδικής απολύσεως, προς την όποια συνδέονται οι περαιτέρω υποχρεώσεις διαβουλεύσεων και ενημερώσεως.

Άπό όσα έλέχθησαν προηγουμένως άποδεικνύεται, κατά την άποψη μου, η μη τήρηση έκ μέρους της Ίταλικής Δημοκρατίας των υποχρεώσεων αυτών που επιβάλλονται άπό την οδηγία.

Δέν είναι συνεπώς αναγκαίο, κατά την παρούσα διαδικασία, νά εξετασθεί τό ζήτημα εάν η Έπιτροπή, βάσει του άρθρου 5 της συνθήκης ΕΟΚ και των υποχρεώσεων ενημερώσεως που αναφέρονται στά άρθρα 6 παράγραφος 2 και 7 της οδηγίας, κακώς θεωρεί ότι όταν ένα Κράτος μέλος διατείνεται ότι τό ισχύον δικαίο του είναι σύμφωνο προς μία οδηγία έναρμονίσεως, πρέπει νά τό άποδείξει έξ ιδίας του πρωτοβουλίας έντός των τασσομένων άπό την οδηγία προθεσμιών, μέ λεπτομερή άνάλυση του ισχύοντος αυτού δικαίου.

Συμπεραίνω, κατά συνέπεια, ότι, βάσει των όσων έλέχθησαν προηγουμένως, διεπιστώθη άρκούντως ότι η σημερινή Ιταλική έννομη τάξη δέν άνταποκρίνεται στίς άπαιτήσεις της οδηγίας περί ομαδικών απολύσεων και ότι κατά συνέπεια η προσφυγή της Έπιτροπής πρέπει νά γίνει δεκτή. Επί πλέον, η Ίταλική Δημοκρατία πρέπει νά καταδικασθεί στά δικαστικά έξοδα.